

opusdei.org

Deň pôstu a modlitieb za svetový mier

Pápež František dnes otvoril druhú časť synody svätou Omšou svätých anjelov strážcov. Hovoril o Cirkvi ako o mieste prijatia a načúvania a vyzval kresťanov, aby sa 7. októbra pôstili a modlili za mier vo svete.

02.10.2024

Dnes slávime liturgickú spomienku svätých anjelov strážcov a znovu

otvárame plenárne zasadnutie biskupskej synody. Keď počúvame, čo nám naznačuje Božie slovo, mohli by sme si ako východisko pre naše uvažovanie vziať tri obrazy: *hlas*, *útočisko* a *dieťa*.

Po prvé, *hlas*. Na ceste do zaslúbenej zeme Boh odporúča ľudu, aby počúval „hlas anjela“, ktorého poslal (porov. *Ex 23, 20-22*). Je to obraz, ktorý sa nás dotýka zblízka, pretože aj synoda je cestou, na ktorej nám Pán vkladá do rúk dejiny, sny a nádeje veľkého ľudu: sestier a bratov roztrúsených po celom svete, oživovaných tou istou vierou, hnaných tou istou túžbou po svätosti, aby sme sa spolu s nimi a pre nich pokúsili pochopiť, ktorou cestou sa uberať, aby sme sa dostali tam, kam nás chce Boh priviesť. Ako však my môžeme načúvať „hlasu anjela“?

Jedným zo spôsobov je určite pristupovať s úctou a pozornosťou, v

modlitbe a vo svetle Božieho slova, ku všetkým príspevkom zozbieraným počas týchto troch rokov práce, zdieľania sa, konfrontácie a trpezlivého úsilia o očistenie mysle a srdca. Ide o to, aby sme s pomocou Ducha Svätého počúvali a chápali *hlasy*, teda myšlienky, očakávania, návrhy, aby sme spoločne rozlišovali Boží *hlas*, ktorý hovorí k Cirkvi (porov. Renato Corti, *Quale prete?*, Appunti inediti). Ako sme už viackrát pripomenuli, naše zhromaždenie nie je parlamentným zhromaždením, ale miestom načúvania v spoločenstve, kde, ako hovorí svätý Gregor Veľký, to, čo má niekto v sebe len sčasti, má zas niekto iný v celistvosti, a hoci niektorí majú osobitné dary, všetko patrí bratom v „láske Ducha“ (porov. *Homílie na evanjeliá*, XXXIV).

Aby sa tak stalo, je tu jedna podmienka: oslobodiť sa od toho, čo v nás a medzi nami môže brániť „láske

Ducha“ vytvárať harmóniu v rozmanitosti. Nie je schopný počuť Pánov hlas ten, kto sa arogantne nazdáva a vyhlasuje, že na to má výlučné právo (porov. *Mk 9, 38 - 39*). Každé slovo treba prijať s vďačnosťou a s jednoduchosťou, aby sa stalo ozvenou toho, čo Boh dal na prospech bratov a sestier (porov. *Mt 10, 7 - 8*). Konkrétne povedané, dávajme si pozor, aby sme z našich príspevkov neurobili body, ktoré treba obhajovať, alebo programy, ktoré treba vnucovať, ale ponúknime ich ako dary, o ktoré sa treba podeliť, pripravení aj obetovať to, čo je špecifické, ak to môže poslúžiť na to, aby sme spoločne uviedli do života niečo nové podľa Božieho plánu. Inak skončíme uzavretí v dialógoch medzi hluchými, kde sa každý snaží „ťaháť vodu na svoj mlyn [priviať si vietor do plachiet, pozn. prekladateľa]“ bez toho, aby počúval ostatných, a predovšetkým bez toho, aby počúval hlas Pána.

My nemáme riešenia problémov, ktorým čelíme, ale Boh ich má (porov. *Jn 14, 6*), a pamätajme, že na púšti sa nežartuje: ak človek nedbá na sprievodcu a namýšľa si, že si vystačí sám, môže zomrieť od hladu a smädu a stiahnuť so sebou aj ostatných. Načúvajte teda hlasu Boha a jeho anjela, ak chceme naozaj bezpečne pokračovať na našej ceste poza limity a ťažkosti (porov. *Ž 23, 4*).

A to nás privádza k druhému obrazu, ktorým je *útočisko*. Je to symbol krídel, ktoré chránia: «svojimi krídlami ťa zacloní, uchýliš sa pod jeho perute» [pod jeho krídlami nájdeš útočisko – z tal. originálu, pozn. prekladateľa] (*Ž 91, 4*). Krídla sú mocné nástroje, ktoré dokážu svojimi energickými pohybmi zdvihnúť telo zo zeme. No aj napriek svojej sile sa dokážu skloniť a zložiť, stať sa štítom a prívetivým hniezdom pre mláďatá, ktoré potrebujú teplo a ochranu.

Je to symbol toho, čo pre nás robí Boh, ale je to aj vzor, ktorý máme nasledovať, osobitne v tomto čase zhromaždenia. Medzi nami, drahí bratia a sestry, je mnoho silných, dobre pripravených ľudí, ktorí sú schopní vystúpiť do výšin energickými pohybmi reflexie a brilantnými postrehmi. To všetko je bohatstvo, ktoré nás stimuluje, pohýna, núti nás občas otvorenejšie premýšľať a rozhodne napredovať a pomáha nám aj zostať pevnými vo viere aj tvárou v tvár výzvam a ťažkostiam. Otvorené srdce, srdce v dialógu. Od Pánovho ducha nie je srdce uzavreté vo vlastných presvedčeniach. To veru nie je od Pána. Darom je otvoriť sa. Je to však dar, ktorý sa musí vo vhodnom čase spojiť so schopnosťou uvoľniť svaly a skloniť sa, ponúknuť sa jeden druhému ako prívetivé objatie a miesto útočiska: byť, ako hovorieval svätý Pavol VI., „domom [...] bratov, dielňou intenzívnej činnosti,

večeradlom horlivej spirituality“
(*Príhovor k predsedníckej rade C.E.I.*,
9. mája 1974).

Každý sa tu bude cítiť slobodný
vyjadriť sa tým spontánnejšie a
slobodnejšie, čím viac bude okolo
seba vnímať prítomnosť priateľov,
ktorí ho majú radi a ktorí rešpektujú,
oceňujú a túžia počúvať, čo má na
srdci.

A to pre nás nie je len technika na
„uľahčenie“ – je pravda, že na synode
sú facilitátori a facilitátorky, ale to je
preto, aby nám pomohli ísť lepšie
vpred, nie je to len technika
uľahčujúca dialóg alebo skupinovú
komunikačnú dynamiku: prijatie-
objatie, ochrana a starostlivosť je v
skutočnosti súčasťou samotnej
podstaty Cirkvi. Objatie, chránenie a
starostlivosť. Cirkev je svojím
povolaním pohostinným miestom
stretnutia, kde „si kolegiálna láska
vyžaduje dokonalú harmóniu, z

ktorej vyplýva jej morálna sila, jej duchovná krása, jej príklad“ (*tamže*).

„Harmónia“ - to slovo je veľmi dôležité. Neexistuje väčšina, menšina. Toto je možno prvý krok, aby sme mohli ísť ďalej: to, čo je dôležité, čo je zásadné, je harmónia - harmónia, ktorú dokáže vytvoriť jedine Duch Svätý. On je majstrom harmónie, ktorý medzi toľkými rozdielmi dokáže vytvoriť jediný hlas, s mnohými rôznymi hlasmi. Pomyslime na ráno Turíc, ako Duch Svätý vytvoril túto harmóniu v rozdielnostiach.

Cirkev potrebuje „pokojné a otvorené miesta“, ktoré treba vytvoriť predovšetkým v srdciach, v ktorých by sa každý človek cítil prijatý ako dieťa v matkinom náručí (porov. *Iz 49, 15; 66, 13*) a ako dieťa pozdvižené k otcovmu lícu (porov. *Oz 11, 4; Ž 103, 13*).

A tak sa dostávame k tretiemu obrazu: *dieťaťu*. V evanjeliu je to sám Ježiš, ktorý ho „stavia do stredu“, ukazuje ho učeníkom a pozýva ich, aby sa obrátili a stali sa malými ako ono. Pýtali sa ho, kto je najväčší v nebeskom kráľovstve: odpovedá im povzbudením, aby sa stali malými ako dieťa. Avšak nielen to: dodáva tiež, že prijatím dieťaťa v jeho mene prijímame jeho samého (porov. *Mt 18, 1 - 5*).

A tento paradox je pre nás zásadný. *Synoda* vzhľadom na svoj význam od nás v istom zmysle žiada, aby sme boli „velkí“ - v mysli, v srdci, v pohľade -, pretože otázky, ktoré treba riešiť, sú „velké“ a chýlostivé a scenáre, do ktorých sú zasadené, sú široké, univerzálne. Avšak práve preto si nemôžeme dovoliť spustiť oči z dieťaťa, ktoré Ježiš aj naďalej stavia do stredu našich stretnutí a pracovných stolov, aby nám pripomenul, že jediný spôsob, ako

„byť vo výške“ úlohy, ktorá nám bola zverená, je znížiť sa, stať sa malými a pokorne sa ako takí prijať navzájom. Tým najvyšším v Cirkvi je ten, kto sa najviac zníži.

Pamätajme, že práve tým, že sa stáva malým, „nám Boh ukazuje, čo je skutočná veľkosť, čo znamená byť Bohom“ (Benedikt XVI., *homília na sviatok Krstu Pána*, 11. januára 2009). Nie náhodou Ježiš hovorí, že anjeli detí «ustavične hľadajú na tvár Otca [...], ktorý je na nebesiach» (Mt 18, 10): že sú teda akoby „ďalekohľadom“ Otcovej lásky.

Bratia a sestry, pokračujte v tejto cirkevnej ceste s pohľadom upretým na svet, pretože kresťanské spoločenstvo je vždy v službe ľudstvu, aby všetkým ohlasovalo radosť evanjelia. Je to potrebné predovšetkým v tejto dramatickej hodine našich dejín, keď vietor vojny

a oheň násilia naďalej ničí celé národy a krajiny.

Aby som na príhovor Presvätej Bohorodičky vyprosoval dar pokoja, pôjdem budúcu nedeľu do Baziliky Santa Maria Maggiore, kde sa pomodlím svätý ruženec a adresujem Panne Márii úprimnú prosbu; ak je to možné, prosím aj vás, členov synody, aby ste sa ku mne pri tejto príležitosti pripojili.

A nasledujúci deň, 7. októbra, všetkých prosím, aby prežívali deň modlitby a pôstu za mier vo svete.

Kráčajme spoločne. Vložme sa do načúvania Pánovi. Nechajme sa viesť vánkom Ducha.

Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)

*(Preklad Slovenská redakcia
Vatikánskeho rozhlasu - Vatican
News, Andrej Klapka, Zuzana
Klimanová)*

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/papez-frantisek-ziada-
krestanov-o-den-postu-a-modlitieb-za-
svetovy-mier/](https://opusdei.org/sk-sk/article/papez-frantisek-ziada-krestanov-o-den-postu-a-modlitieb-za-svetovy-mier/) (26.03.2025)